

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 2

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 2

Schrijver: Vera Witte

ISBN: 9789402186758

© Vera Witte, teksten bezorgd door Herman van Bemmelen

Jaar: januari 2019

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in geautomatiseerde gegevensbestanden, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver van deze uitgave.

Een groot deel van de operette/toneelvoorstellingen kunnen nog bij de uitgever worden besteld en dat verdient de voorkeur.

1. Inleiding

1. Voorwoord

In deel een van de uitgave Verzamelde gedichten, (Bijbel)verhalen, operette- en toneelstukken voor kinderen van Vera Witte is beschreven waardoor en hoe deze 6 delige uitgave tot stand is gekomen.

In deel een is een uitgebreide beschrijving van haar leven en werken opgenomen.

De bezorger van deze uitgave,
Herman A.A. van Bemmelen.

2. Globale inhoud van de 6 delen

De omvang van het aangetroffen werk van Vera Witte was niet in een enkele uitgave te verwerken. Er is voor gekozen om het onder te brengen in 6 delen. Daardoor was het mogelijk om verschillende onderkende onderdelen van werk te plaatsen in een deel.

Dat is als volgt:

In **deel 1** zijn na het voorwoord en een beschrijving van het leven van Vera Witte gedichten opgenomen die bij elkaar horen en zo een verhalend aspect hebben. Daarvan zijn enkele ook als los boekje op de markt gebracht.

In **deel 2** zijn gedichten over dieren en planten opgenomen. Zij zijn verdeeld over negen hoofdstukjes. Naast een over dieren in het Algemeen gaat het over Vogels, Boerderijdieren, Honden en katten, Ratten, muizen, egels, hazen en konijnen, Insecten en andere kleine dieren, Grote wilde dieren, Waterdieren en Bloemen en planten.

Deel 3 kent drie onderwerpen van gedichten. Het gaat eerst over poppen, (tuin)kabouters, heksen reuzen en elfjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het tweede deel zijn gedichten opgenomen over vorsten, rond mensen, de school en telversjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het laatste deel zijn allerlei feesten opgenomen in zeven subhoofdstukken. Het gaat over Sinterklaas en zijn knecht, Kerstmis, Driekoningen, Maria, Pasen Hemelvaart en Pinksteren, de eerste H. Communie en over Moeder- en vaderdag.

In **deel 4** wordt begonnen met het eerste deel van de verhalen.

Deel 5 bevat het vervolg van de verhalen en wordt afgesloten met de verhalen van Jum en Jok, die gezamenlijk werden uitgegeven.

In **deel 6** wordt begonnen met Bijbelse verhalen, welke verdeeld zijn in gepubliceerde en in het archief gevonden teksten en daarna welke werden geschreven bij een dia's en die in vele talen zijn vertaald. Tevens zijn opgenomen de Operette- en toneelstukken; deels werden die samen met haar zus Trees Witte geschreven. In het voorlaatste hoofdstuk wordt de herkomst van de gebruikte producties aangegeven en waar die uitgaven in bibliotheken en op andere plaatsen te vinden zijn. Ook zijn de uitgaven vermeld welke niet voor deze uitgave werden gebruikt. In het laatste hoofdstuk zijn opgenomen de gevonden interviews met haar en ook enkele publicaties waarin de naam van Vera Witte wordt genoemd.

Voor zover de rijm van een gedicht niet werd doorbroken zijn taal- en spellingsfouten van woorden zoveel mogelijk aangepast naar het huidig taalgebruik. Alle gedichten en verhalen hebben een uniek nummer gekregen voor deze uitgave. Zij zijn ondergebracht in hoofd- en sub-hoofdstukken, welke in de delen doorlopen.

3. *Inhoudsopgave deel 2*

1.	Inleiding	5
1.	Voorwoord	5
2.	Globale inhoud van de 6 delen	6
3.	Inhoudsopgave deel 2	7
2.	Gedichten vervolg	9
2.	Over dieren en planten	9
14.	Algemeen	10
15.	Vogels	23
16.	Boerderijdieren	61
17.	Honden en Katten	102
18.	Ratten, muizens, egelels, hazen en konijnen	124
19.	Insecten en andere kleine dieren	154
20.	Grote wilde dieren	173
21.	Waterdieren	181
22.	Bloemen en planten	191

2. Gedichten vervolg

2. Over dieren en planten

In het vorige hoofdstuk konden veel gedichten samengevoegd worden op basis van aantekeningen van Vera Witte of omdat de gedichten samen in een boekje waren gepubliceerd.

De hierna volgende gedichten zijn zo veel mogelijk gesorteerd naar dier- en plantensoort. Die selectie heeft wat arbitraire trekjes.

Er is niet voor gekozen om de gedichten op alfabetische volgorde of op datum van ontstaan op te nemen. Het eerste leidt niet tot een overzichtelijke weergave en het tweede is niet te realiseren omdat van veel gedichten geen datum bekend is.

14. Algemeen

389. *Dierendag*

Hoi, roept het haantje Kukellach.
't is vier oktober: dierendag.
De boer hier zal zijn plicht wel kennen.
We laten ons eens fijn verwennen!
Toen riepen alle kippen: "Tok!
Nou is 't feest in 't kippenhok.

Je hoeft ons verder niets te zeggen.
We gaan vandaag geen eitjes leggen."
De koeien riepen: "Boe-a-boe.
We willen pap met bieten toe."
"Waf", riep de hond, "nou gaan we
staken.
Ik wil vandaag beslist niet waken!"

"Mauw", zei het grijze katje loom
"Ik drink vandaag uitsluitend room.
Ik denk nog niet aan muizen vangen.
Dat kan geen mens van mij verlangen!"
"Hi", riep het paardje Kunegond.
"Ik wil vandaag een suikerklont."

"Kom", sprak de hond, "ik ga naar
binnen.
Het feest moet nou maar eens beginnen!"
Toen wipte hij, vlug als een haas,
op 't mooie stoeltje van de baas,
en sprak: "nu ga ik heerlijk rusten.
Ik zou wel graag een worstje lusten."

"Hé", riep de boer, "wa's dat voor taal?
Wat is dat hier toch allemaal?
Je hebt de kolder in je kop.
Het ligt er duimdik boven op!
De koeien lijken ook wel mal.
Ze willen lekkers in de stal!

De kat geeft mij een grote mond.
Het paardje wil een suikerklont.
En al die domme, stomme kippen,
die lopen daar maar dol te hippen!
Geen enkel eitje is gelegd!
Daar komt geen spaander van terecht!!"

"Baas", zei de hond, met stille lach,
"het is vandaag toch Dierendag!
Nu vieren wij een beetje feest.
Dat is het recht van ieder beest!"
Riep de boer, en bromde zacht:
"Daar heb ik heus niet aan gedacht,
't Is vier oktober, dat is waar.
Het feest komt keurig voor elkaar!"
Hij nam een reuze-grote stap,
en gaf de koeien bietenpap.
De kippen kregen kost'lijk graan.
Het lekkerste was voor de haan.

Hij gaf het paardje Kunegond,
een grote, witte suikerklont.
Het grijze katje op de mat,
kreeg dikke room, zo vet als wat.
De waakhond kreeg een grote worst,
met helder water voor de dorst!

"Zo", riep de boer. "'t Is voor elkaar.
Vier vrolijk feest. Nu smullen maar!"
Toen hees hij gauw een grote vlag.
En daarop stond: "'t Is Dierendag!"

De Tijd, 28-09-57.

390. *Het carnaval der dieren*

Wat een drukte en gestommel,
Wat een leven en gerommel
is daar op die boerderij!
Ja, de boer is aan het feesten,
en nu nemen alle beesten
ook maar eens een avond vrij.

Zij gaan Vastenavond vieren.
Kijk, daar trekken alle dieren
juichend naar de grote stal.
“Jongens, nu een welkomstliedje!”
roept het geitje Wiedewietje,
“Want daar komt Prins Carnaval”.

O, die prins, het varken Vetje,
draagt de boer zijn zondags petje,
en een jas van de boerin.
Begeleid door twintig kippen,
die er rond zijn poten hippen,
schrijdt hij fier de staldeur in.

Plukkend aan zijn roze oortje,
spreekt hij vlot een welkomstwoordje,
en hij knort met fors geluid:
“Laat de muren maar eens trillen!
Dansen jongens! Lachen! gillen!
Wie niet mee doet, vliegt er uit!”

Ha, ze schateren en zingen
en ze dartelen en springen,
en ze walsen in het rond.
Maar, wie is opeens verdwenen?
Ach, het kipje Kakelene.
“Ka, waar zit je?” roept de hond.

“Stil toch, stil toch” zegt het kipje,
trillend met haar snavellipje.
‘k Heb geen trek in Carnaval.
Zal je het aan niemand zeggen?
Ik wil eerst een eitje leggen....”
Tok tok tok. Daar is het al!

“Kijk eens, wat een prachtig eitje!”
juicht het mekkerende geitje.
“O”, roept iedereen. “Wat knal!”
En het kipje Kakelene.
trippend op haar stokjesbenen,
heeft nu schik in Carnaval!

391. *Vier oktober: dierendag*

Er waren eens drie heren,
die wilden fijn dineren.
Ze stapten naar een groot hotel,
het slijkste van de buurt nog wel.

Maar wat een luid spektakel,
een blaffen en gekakel, een knorren
en een zacht geblaat
klonk door de ramen heen op straat.

Het zat er stikvol beesten,
die met elkander feesten.
Geen plaatsje was er onbezet,
en alle dieren hadden pret.

Ze schransden en ze bikten,
ze schrokten en ze likten.
Ze smeerden alle tafels vol,
het was er meer en meer dan dol.

“Bè” riepen alle schapen,
en klonken met de apen.
Een olifant, met volle mond,
ging snuffelend de tafels rond.

Hij pikte wat patatten
en plaagde alle katten.
En Merrieloë, het bruine paard,
riep telkens weer om pruintaart,

net als de kangoeroetjes,
die wilden enkel toetjes.
De kelners draafden af en aan.
“Aaa, wat een service!” riep de haan.

En alle varkens knorden:
“Hier kun je mollig worden.”
De honden blaften: Jippijee,
dit is nou eens een goed diner.”

Toen spraken de drie heren:
“Wij willen ook dineren.
Zeg kelner, geef ons gauw een stoel.
En weg dan, met die beestenboel!”

“Het spijt me” sprak de ober.
“Het is toch vier oktober.
Nu staan we voor de beesten klaar.
Die éne dierendag in ‘t jaar,

die moeten we toch vieren.”
“Hoi” riepen alle dieren.
“O, zit dat zo. Dan gaan we maar.
Die éne dag is geen bezwaar”
zo spraken de drie heren.
“We gaan wel thuis dineren.”

De Tijd Maasbode, 03-10-59.

392. *Dieren-bal*

De dieren zitten in het bos
te wachten op het koele mos.
“Poe” zuchten zeven spinnen,
“wanneer zou het beginnen?”

Ja, straks begint het festival.
Maar boskabouter Wielewal
tuurt nog eens naar de bomen.
Er moet nog eentje komen.

“Stil” roept kabouter Rompeldik,
“een ogenblik, een ogenblik.
Wij wachten op de spreker.
Dat is de uil, jazekeer.

Ik heb de uil geïnviteerd.
Hij spreekt zo prachtig en geleerd.
Ha, vrienden en vriendinnen,
nú kan het feest beginnen!”

Daar is de uil, jawel jawel.
Hij praat gewichtig, niet te snel,
maar alle dieren gapen
en zitten half te slapen.
“Verschrik’lijk” roept een jonge tor.
“Dit interesseert me nou geen lor.”

“Nee”, zuchten de konijntjes.
“Wij houden meer van geintjes.”
De hazen zeggen is ‘t niet mal?
Dit noemen ze een festival!”

en alle egels treuren:
“Wat zit die uil te zeuren?”
“Wij gaan er stiekempjes van door.
Wie volgt ons?” roept het krekelkoor.

Ze zullen ons niet missen.....
Daar gaan de hagedissen,
ssst zachtjes, dat geen beest het hoort,
de torren, kevers en zo voort.

Maar och, die dolle hazen
gaan huppelen als dwazen.
En de konijntjes hop hop hop
vertrekken vrolijk kop aan kop.

“Foei” roepen de kabouters,
“ongemanierde stouterds!”
Maar alle dieren hebben schik.
Ze maken zich niet langer dik.

Ze joelen en ze hossen
en dansen door de bossen.
Ze zingen luid: “Nu is het bal.
Zo vieren wij het festival.”

De Tijd Maasbode, 09-09-61.
Nieuwe Schiedamsche Courant,
16-09-61.

393. *Zangconcours*

Hoor:

rond de vijver in het bos
slaan alle dierenstemmen los,
van fuut fuut fuut en koerekoer.
Men oefent voor het zangconcours.

“Mevrouwetje”, zegt de haas beleefd,
die in de jury punten geeft.
Mevrouwetje Merel, doe uw best.
Laat alle zorgen maar in ‘t nest”.

Dan zingt de merel lang en schoon.
Maar iedereen vindt het gewoon.
Nou ja, er komen er wel meer.
Een zwalwdame en een heer,

een tortel en een torenkraai,
een koekoek en een Vlaamse gaai.
Zij zingen elk hun levenslied.
Maar prijzenwinnaars zijn het niet.

Dan zingt de kleine nachtegaal
een trillend, klokkend, zoet verhaal.
Het klinkt zo heerlijk vol en puur.
De hartjes kloppen overstuur.

Alleen het haasje mummelt zacht:
“‘t Is veel te lief... Nou ja... Een acht!”
Dan komt de laatste zangeres.
De kikker Wippie Slikkerdres.

Zij glanst in haar satijnen vel.
Langs iedere wang een zilv’ren bel.
Zij opent fier haar wijde bek
van kwakkwakkwak en rekkkkek.

De tonen galmen fleurig op.
Het haasje wiegelt met zijn kop:
“Dit is muziek. Dit klinkt kordaat.
Wat gaat het heerlijk in de maat.

Haar zang en voordracht zijn niet mis.
Dit diertje weet wat zingen is.
Wij geven haar een dikke tien,
en een cadeautje bovendien”.

Er wordt gejuicht, gejoeld, geklapt.
Dan komt het haasje aangestapt.
Hij maakt een buiging en een sprong:
“‘t Was prachtig, Wip, zoals jij zong.

Jij won met glans, da’s nogal glad.
Aanvaard dit gouden plompenblad.”
De kikker buist en knikt en toch:
“Dit had ik eig’lijk niet verwacht.”

En zo wordt Wippie Slikkerdres
op ‘t zangconcours de winnares.

De Tijd Maasbode, 30-06-62.

394. De vogeltjes gaan op reis

“Vrouw, we maken ons reisvaardig,
want het zuiden lokt al aardig”
zegt de wijze vogel Pit.
En het vogelvrouwtje Wiesje
pakt het vogeltjesvaliesje.
Dat was dat en dit is dit.

En dan gaan ze met z'n tweeën
over landen over zeeën,
samen met hun vriendschaar.
En ze landen met hun pakjes
tussen mooie bloesemtakjes,
maken er hun woning klaar.

En dan neemt de vogel Wiesje
uit haar vogeltjesvaliesje,
gauw een hoedje voor de zon.
En dan fladdert ze naar Pitje,
maakt met hem een lekker zitje
op het vogeltjesbalkon.

395. Bellamie, de goochelaar

Daar heb je onze Bellamie,
de goochelaar van circus Knie.
Hij schuift door de gordijnen.
Dan blaast hij in zijn hoge hoed,
en kijk nou toch, wat goed, wat goed.
Daar huppen twee konijnen!

Nu pakt de goochelaar zijn fluit.
Er komen zeven muizen uit
en alle muizen springen.
“Van do re mi”, roept Bellamie,
de goochelaar van circus Knie,
en alle muizen zingen.

Piep, piep, ze doen het wondergoed.
Wat komt er nu weer uit die hoed?
Een bosje mooie bloemen.
De helft ervan is nog in knop.
Er zitten dikke bijen op
en al die bijen zoemen.

“Genoeg, Genoeg!” roept Bellamie.
En weg is alles, een twee drie!
Je kunt het haast niet snappen.
Één muisje zwaait nog met zijn staart.
Dan buigt de goochelaar bedaard.
En alle mensen klappen.

396. Festival in het dierenbos

Dat wordt dansen op het mos,
dansen en de boel versieren.
Maar eerst wachten alle dieren
tot het feest geopend is
door een spreker, lang niet mis.
Ja, dat is mijnheer de uil, ja zeker.
O, hij is zo'n knappe spreker,
iedereen is hij de baas.
Maar, hij houdt nooit op, helaas!

Iedereen begint te gapen
en de helft zit al te slapen.
"Nou, zo'n feest vind ik maar snert,
ik verdwijn hoor!" zegt een hert.
En de jonge egels treuren:
"O, wat zit die uil te zeuren!
Is dit nou een festival?
Nee, 't is een saai geval!"

Maar de hazen en konijntjes
maken stiekem dolle geintjes
en ze lachen zich een kriek.
't Krekelkoortje maakt muziek
Iedereen gaat dan aan 't hollen,
aan 't springen en aan 't dollen.

Hup, daar gaan ze kop aan kop,
van je wip en van je hop.
En ze joelen en ze hossen
en ze zingen door de bossen:
"Hiep, hoera, nu is het bal.
Hoy, zo vier je festival."

Stad Gods, 01-07-96, jaargang 62,
nr. 11 en Boekjes Zusters, nr. 66.
Brief aan zus His Witte, 07-06-89,
met als titel: Het dierenfestival.

**397. Oma Jonker houdt van
dieren**

Oma Jonker komt naar buiten met een
grote hengselmand,
goed gevuld met lekkere dingen voor
de dieren op het land.
Alle eendjes krijgen tarwe-, alle
ganzen wittebrood
en het bokje bij het hekje krijgt een
stukje roggebrood.

't Paardje krijgt een suikerklontje,
ook het koetje in de wei
en ze kamt hun slordig staartje
stiekempjes een beetje bij.
Dan gaat Oma weer naar huis toe met
haar lege hengselmand.
Kijk, ze wuift nog naar de dieren
langs de weg en op het land.

Stad Gods, 01-05-00, jaargang 66, nr. 9.
Boekjes Zusters, nr. 92.
Verjaardagskalender Zusters, groot
formaat, maand augustus.

398. *Wie kwam daar voorbij*

Ik ging door de wei
en wie kwam daar voorbij?
Een paard met een pet
en een lokje opzij.

Ik kwam door het bos
en daar zag ik een vos
in een jas van fluweel
op een kussen van mos.

Ik liep door de stad
en daar zag ik een kat
met een bloem op de kop
en een zakje patat.

Toen ging ik naar huis
en daar zag ik een muis
en die riep bij de deur:
“Hiep piep piep! Welkom thuis.”

399. *‘s Avonds in de maneschijn*

‘s Avonds in de maneschijn,
als de dieren vrolijk zijn,
speelt het duifje Koekerine
op haar kleine mandoline
en het varken Bollevet
toetert op zijn schuiftrompet.

Dan gaan alle hazen springen,
en de nachtegalen zingen.
‘t Geitje draait zich dansend om.
‘t Bokje slaat er op zijn trom.
Groene kikkers in de plassen
strijken lachend op hun bassen.

‘t Schaapje blaast er op een fluit
en het paardje giert het uit.
Daar als alle koeien loeien.
Nou is ‘t echt te veel van ‘t goeie,
trekt de maan een boos gezicht,
schuift meteen de wolken dicht.

Weg is dan het maneschijntje,
foetsie, achter het gordijntje,
afgelopen is ‘t concert,
juist toen het zo prachtig werd.
Ja, dat komt nou van die koeien.
“Ach, die kunnen enkel loeien!”

Stad Gods, 01-12-00, jaargang 67, nr. 4.
Boekjes Zusters, nr. 73.
Archief Vera Witte
2^e versie uit dat archief met als titel:
Ik ging door de wei

Archief Vera Witte.

400. Tamboerijn in de maneschijn

Duizend stemmen breken los
in het grote groene bos:
“Zie je ‘t zeg? En hoor je ‘t wel?
Doeschka met haar rinkelbel!
Doeschka met haar tamboerijn
danst er in de maneschijn.”

En konijntjes, wip wip wip,
bosfazantjes, trippe trip,
alles wat maar pootjes heeft,
danst en draait en klapt beleefd.
En een hertje met haar jong
maakt een elegante sprong.

Archief Vera Witte.

401. Zielig

Een slakje zonder huis,
een katje zonder muis,
een klokje zonder klepeltje,
een kopje zonder lepeltje,
een boekje zonder verhaal,
is dat niet zielig allemaal?

Archief Vera Witte.

402. Heerlijk was het leven

Heerlijk was het leven,
toen het zwarte lam
met zijn zeven neven
op de borrel kwam.

Vlinders op de glazen,
vlinders op de fles,
boze bijen op de vloer
en op het keukenmes.

Hoy, een grijze kater
zorgde voor plezier:
Zeven emmers water,
zeven emmers bier.

Vlinders op de glazen,
vlinders op de fles,
boze bijen op de vloer
en op het keukenmes.

Iedereen ging dansen,
maar de kat ging plat.
Nou, dat was geen wonder.
Wat een feest was dat!

Vlinders op de glazen,
vlinders op de fles,
boze bijen op de vloer
en op het keukenmes.

Brief aan zus His Witte, 23-07-87.

403. De dagen van weleer

Ach, die dagen van weleer,
toen de geldzak nog kon jongen,
toen de krekels psalmen zongen
en de oudjes dartel sprongen
rond de oevers van het meer.

Altijd was het zonnig weer.
Vlaggen zag je wapp'rend hangen,
katten gingen vlinders vangen,
alles smaakte er naar meer.

Ja, die dagen van weleer,
toen de kraai ging ramen lappen,
toen je koeien koek zag happen
en de dauwwurm dauw zag trappen,
die beleef je nu niet meer!

Brief aan zus His Witte, 12-08-65.

404. Scheepje

Scheepje, wit scheepje
vaart over de zee.
De kat speelt viool,
van je fiedeldiedee.
Het bokje drinkt bier
en het varken eet taart
en het koetje danst rond
met het lachende paard.

Brief aan zus His Witte, 12-10-88.

405. Alles weg!

Spinnetje aan een draadje
muisje in een gaatje
bloempje op een stengel
visje aan een hengeltje
musje op een takje
strikje op een pakje
zeven kippen aan de leg
windje waait .. en alles weg!

Brief aan zus His Witte, 14-06-89.

406. Natuurmuziek

Muziek moet er zijn!
In het keukengordijn
snort een glanzende blauwige vlieg.
Het keteltje zingt
en het katertje spint
en de baby kraait luid in zijn wieg.

Brief aan zus His Witte, 16-08-89.

407. *Het kindje in de wei*

“Ha,” lacht het kindje in de wei.
“Wat kijken alle dieren blij!
Dag paardje bij het grote hek.
Dag schaapje lief, dag geitje Mek.

Dag lammetje, dag Bonte Koe.
Dag aardig bijtje Kiekeboe.
Wat eten jullie hier vandaag?
Wat blijft mijn aardig bijtje graag?”

“Zoem,” roept het bijtje. “Zoemzoem.
Ik eet de honing uit de bloem.”
“Ik hou van klaver,” zegt het paard.
“Dat is voor mij de fijnste taart.”

“En ik eet gras,” zegt geitje Mek.
“Ik heb de hele dag wel trek.”
“En ik dan,” zegt de Bonte Koe.
“Geef mij maar gras, aboe, aboe!”

“Bè,” roept het schaapje Witte Wol.
“Op gras en klaver ben ik dol.”
Het lammetje roept: “Hiep – hoera!
Ik hou van gras met klaver na.
Ik eet alléén mijn grasje hier,
dan word ik gauw een heel groot dier.”

“O,” roept het kindje, “dat is fijn,
ik wil ook graag wat groter zijn!
Eet jij maar gras, hoor lammetje,
Ik eet een boterhammetje.”

Het grote voorleesboek van Tante
Hannie, blz.146.

408. *Vogeltje Flier leert vliegen*

Vogeltje Flier leert vliegen.
Vogeltje Flier is nog dom.
Hij fladdert en piept nog zo angstig.
Oei, fladderdeflap .. hij rolt om!

Maar vadertje geeft hem een duwtje
en moedertje geeft hem een zoen.
De vogeltjes, Flier, moeten vliegen.
Daar is nu eenmaal niets aan te doen.

Kom hier, kleine Flier, hup naar boven.
Tjoep, fladderdeflap naar de goot.
Daar komt hij, daar zit hij warempel.
Ha, vogeltje Flier, jij bent groot!

Archief Vera Witte.